

NOT SO YELLOW

-GYMNÁZIUM JANA PALACHA-

Prosinec - Únor 2026

KOLEM A KOLEM



Zdroj obrázku: Kreativní oddělení redakce

SLOVÍČKAŘENÍ ANEB CO VLASTNĚ ŘÍKÁ TA ÚSTAVA?

Těsně poté, co koncem listopadu 2025 přinesl premiér Andrej Babiš na Hrad návrh na složení nové vlády hnutí ANO, SPD a Motoristů zahájil Prezident republiky s jednotlivými kandidáty neformální schůzky. Jediný, kdo se jednání ze zdravotních důvodů nezúčastnil, byl kandidát na funkci ministra pro životní prostředí, Filip Turek. V otázce Turka měl prezident již od počátku výhrady, mimo jiné z „právních důvodů“. Těm se vládní nominant nevyhnul ani odležením přes vánoční svátky, po nichž schůze proběhla prakticky ihned.

Po schůzi prezident Petr Pavel jmenovat Turka odmítl, což vyvolalo vlnu pobouření, ze strany vlády i širší veřejnosti, která si znovu položila otázku pravomocí prezidenta. Do této diskuse lze nejlépe zapojit tři výňatky z Ústavy České republiky.

Dle Článku 62, týkajícího se pravomocí prezidenta, prezident republiky za a) „jmenuje a odvolává předsedu a další členy vlády a přijímá jejich demisi, odvolává vládu a přijímá její demisi,”

Dle Článku 68 o vládě v odstavci 2 „Předsedu vlády jmenuje prezident republiky a na jeho návrh jmenuje ostatní členy vlády a pověřuje je řízením ministerstev nebo jejich úřadů.”

A konečně ve stejném článku v odstavci 5 „V ostatních případech prezident republiky jmenuje a odvolává na návrh předsedy vlády ostatní členy vlády a pověřuje je řízením ministerstev nebo jiných úřadů.”

Co si lze tedy z těchto výňatků odnést je právě jablkem sváru. Výklad lze totiž do „lidštiny” přeložit dvěma rozdílnými způsoby. Prvně, že prezident republiky jmenuje členy vlády a má veskrze povinnost je

jmenovat. Druhý výklad chápe, že se pod slovem „jmenuje” skrývá i pravomoc jejich jmenování odmítnout.

Petr Pavel jako povinnost prezidenta vnímá i garanci základního ústavního řádu a hodnot, jak uvedl v dopise pro předsedu vlády. „Podle názoru ústavní nauky je prezident ve výjimečných odůvodněných případech ústavně zmocněn nevyhovět návrhu předsedy vlády na jmenování člena vlády.”

Situace kolem Pavla a Turka není ale první svého druhu. Pro příklad není třeba jít daleko do historie. Miloš Zeman v roce 2021 odmítl jmenovat Jana Lipavského na pozici ministra zahraničí, kterou zdůvodnil nízkou kvalifikací, vztahům k Izraeli, visegrádské čtyřce a sudeckým Němcům. Bývalý prezident je zároveň přímým zastáncem prvního výkladu, tedy, že prezidentovi přísluší navrhované ministry napřímo odmítnout.

Designovaný premiér Petr Fiala vydal tehdy na twitteru: „Je třeba, aby Ústavní soud jednou provždy vyřešil otázku kompetencí ohledně jmenování nových členů vlády.” Nejčastěji zastávala v roce 2021 nadcházející vláda a stávající opozice názor, že prezident nemá k tomuto kroku dostatečnou kompetenci a Petr Fiala dokonce avizoval možnost podání kompetenční žaloby, načež Zeman Lipavského nakonec jmenoval.

Pavlovo rozhodnutí navzdory dřívějším postojům stávající opozice podporuje. Nová vláda se staví proti, nicméně i přes hrozby, kompetenční žalobu zatím nepodala a premiér Andrej Babiš Pavlovu pravomoc přímo nezpochybnil. Přístup by tedy měl zůstat jednotný ve všech případech. To je evidentní závěr, protože v opačném případě bychom nesoudili objektivně, ale favorizovali

na základě politických preferencí. Pokud naším postojem bylo, že Miloš Zeman, jakožto prezident měl/ neměl dostatečné kompetence na to, aby Lipavského odmítnul pak bychom je měli/ neměli připisovat i Pavlovi.

Zásadní se zdá i zmínit na čem se obě odmítnutí zakládala. Prezident v dopise pro vládního předsedu uvedl například kladné postoje k nacistickému Německu, nebo narušení právního řádu ČR. Dle průzkumu Kantar pro ČT, 63 % lidí hodnotí Turka jako nevhodného pro funkci ministra. Pavlem uvedené důvody tedy mohou být legitimní morální obhajobou Turkova odmítnutí, leč ne nutně obhajobou právní. Zdá se, že jediným jasným rozhodčím by v této věci měla až ona kompetenční žaloba. Proč ji tedy nikdo už dávno nepodal? K čemu to ustavičné slovíčkaření?

Řekněme, že ke kompetenční žalobě skutečně došlo. Ve věci pravomocí prezidenta má tedy soud jednou pro vždy rozhodnout, zda prezidentovi připíše právo větší, nebo menší. Připsání této pravomoci prezidentovi může vyvolat strukturální otázku v rozdělení moci České republiky. Ta má parlamentní povahu a rozhodnutí věci ve prospěch prezidenta by ji mohlo přiklonit k poloprezidentskému systému. Naopak jasné stanovisko, že prezident přednesené kandidáty jmenovat musí, by znamenalo posílení vlády a prezidentskou roli zanechalo téměř výhradně reprezentaci. Většina odborné veřejnosti zdánlivě přijala konsens ve formě třetí možnosti výkladu. Podle ní je role prezidenta v zásadě vázána na předsedou předložený seznam nominantů a jen ve zvláštních případech má možnost odmítnutí. Těmi případy pak patrně jsou i ty uvedené Petrem Pavlem.

„Nejsem si jistý, jestli tu nějaký zvláštní prostor pro zpřesňování (ústavy) je (...) jde o to, jak ty situace chcete vyjádřit v textu (...) které výjimečné okolnosti to budou? Můžete je vypsat, vypsat jich pět, ale pak se objeví šestá. Nechci tím říct, že změnami ústavy nemůžete určité problémy vyřešit, ale že byste to zrovna v tomto případě dokázal s výjimkou příklonu k jedné nebo druhé variantě – to znamená kohokoli, koho předseda vlády navrhne, toho prezident republiky

musí jmenovat, nebo z jakéhokoli důvodu nechce jmenovat tak jmenovat nemusí (...) tak ve všech ostatních případech se budete přít,” řekl Jan Kysela, ústavní právník pro českou televizi v pořadu Události komentáře.

Rezolucí zdánlivě hraniční situace bylo jmenování Turka do pozice vládního zmocněnce pro klimatickou politiku a Green Deal. To je opět závěr dosti rozporuplný. Jako zmocněnci mu nepřísluší řízení

resortu, pouze koordinace a zodpovídá se kolektivnímu orgánu vlády. Zároveň nebude za pozici údajně přijímat druhý plat, ale ponechá si kancelář ministra životního prostředí, jelikož to slovy Petra Macínky „prostě tak vyšlo”. Do dalších let bude tento rozpor dalším případem v otázce pravomocí jednotlivých orgánů státní moci. Je otázkou, zda pokud je klíčovým bodem Ústavy trojí dělba moci nebudou jejich funkce v budoucnosti splývat ještě víc.

Daniela Nambancová

ZVÍŘE JAKO MAJETEK?

ÚVAHA

Zvíře. Existence svým způsobem oddělená od té lidské. Divoká majestátnost koní, láskyplný pohled psů nebo syrová čistota tygřího lovu. Zvířata má ráda spousta lidí. Nejspíš dokonce většina. Fascinují nás a někdy nám připomínají vlastní propojení s přírodou, na které mnohdy zapomínáme. Proto, řeknete-li osobě, která je má v oblibě, že je vnímá jako majetek, pravděpodobně se setkáte s pohoršeným či dokonce nevěřícím pohledem. Utrousila by něco na způsob, že to není pravda, že zvířata přeci odjakživa miluje. Avšak je tomu skutečně tak? A neznáme přeci jen tolik lidí, kteří svůj majetek doslova zbožňují? Jenže stejnou moc, jakou máme nad majetkem, bychom neměli mít nad zvířaty, jelikož to není jedno a to samé a přesvědčování o opaku může tvořit či potvrzovat normy, které jsou morálně špatné. Člověk, který opravdu miluje zvířata, nemůže zároveň věřit tomu, že jediným účelem krutů na světě je sloužit lidským potřebám. Přesto se najdou tací, kteří zastávají oba tyto postoje a nevidí na nich nic, čím by se vylučovali. Otázkou je totiž i to, jak je role zvířete zakořeněná v lidském podvědomí.

V Česku pohlížel zákon až do roku 2014 na zvíře jako na věc, a tak s ním skutečně nakládal. Už jen to něco vypovídá o naší mentalitě. Největší aktuální problém útulků podle vedoucího Útulků pro opuštěná zvířata v Troji, Bronislava Mazáče, „představují hloupí či nezodpovědní majitelé“. Majitelé psy do útulků vrací jako trička do obchodů nebo v ještě horších případech zanedbávají jejich péči. Také jsme označováni za jednu z největších množirén Evropy a pohled na zvířata v klecích, ve kterých není možno jediného pohybu, některým lidem vadí méně, než jsou ochotni přiznat.

Zvířata bývají degradována na pouhý lidský zdroj, který odjakživa využíváme. To, že zvířata potřebujeme, však nemůže ospravedlňovat způsob, jakým s nimi je mnohdy zacházeno. A už vůbec to nemůže podporovat názor, že jsou něco co „je tu jen pro nás“. Celé to směřuje k základní myšlence, že zvíře není rovnou člověku. Přestože jsme sami savci, jinde než na hodinách biologie to nikdo nevnímá. Jen si představte, jaká pozornost by se v tomto století, v naší zemi věnovala této problematice, kdyby se děla lidem?

Kolik lidí by rychle opustilo názor, že jde o něco, co můžou ignorovat? Měli bychom si uvědomovat, že bolest zvířat lze přirovnat k bolesti, kterou může cítit člověk. Nelze popírat, že jde o cítící bytosti. Proto se jakákoliv námi způsobená bolest nesmí brát na lehkou váhu.

Není snad na čase, aby se lidem přetransformovala v hlavách po staletí předávaná myšlenka, že zvířata jsou na nižší úrovni než člověk? Ovšemže to, že by byla brána na stejné úrovni jako lidé, neznamená, že jsme stejní. Samozřejmě, že to nenaznačuje, že mají stejnou formu inteligence nebo stejnou komunikaci či fungování jako lidé. Znamená to však, že jejich utrpení bude bráno na stejné úrovni jako to lidské. Navíc utrpení není něco, co se má měřit podle míry inteligence či racionality. Najednou by se zvířecí hodnota neposuzovala podle toho, jak moc se podobají lidem. Odmítá to přesvědčení, že lidský život má větší hodnotu než ten zvířecí. Toto přesvědčení je dodnes přirozené i pro mnoho lidí, kteří jsou proti veškeré krutosti na zvířatech. I tak by si možná měli položit otázku, zda si to myslí, jelikož jim to dává smysl, nebo jen proto, že jsou samy lidmi?

DŮSLEDKY ROZDĚLENÍ KOREJE V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ JIHOKOREJCŮ

Rozdělení Korejského poloostrova na Severní a Jižní Koreu je jedním z nejdéle trvajících důsledků studené války. Ačkoli by se mohlo zdát, že tento konflikt už patří minulosti, jeho důsledky jsou v každodenním životě Jihokorejců stále zřetelně přítomné. Některé z nich působí běžně – upozornění na nouzové situace, hlášení v metru – dohromady však vytvářejí atmosféru, která připomíná, že hranice mezi Severem a Jihem jsou stále otevřenou otázkou. Nejen tyto projevy jsou výsledkem dlouhého historického procesu, který začal už před více než sedmdesáti lety.

Po kapitulaci Japonska v roce 1945 byl poloostrov rozdělen podél 38. rovnoběžky do dvou okupačních zón. Sever spravoval Sovětský svaz, jih Spojené státy. Z původně dočasného rozdělení se kvůli výrazně odlišným představám USA a SSSR stala trvalá hranice dvou ideologicky odlišných států. V roce 1948 vznikly dva samostatné režimy – komunistická KDR na severu a demokratická Korejská republika na jihu. Korejská válka v letech 1950-1953 tento konflikt ještě prohloubila. Skončila sice příměřím, nikoli však mírovou smlouvou. To znamená, že Severní a Jižní Korea jsou technicky stále ve válečném stavu. Hranici tvoří tzv. demilitarizovaná zóna (DMZ), jedna z nejprísneji strážných oblastí světa.

Napětí mezi oběma státy se pravidelně zvyšuje kvůli severokorejským raketovým testům, vojenským cvičením nebo politickým projevům. Jihokorejci proto musí být

zvyklí na časté zkoušky varovných sirén, nouzová upozornění v telefonech a zvýšenou přítomnost armády v určitých oblastech. Tyto situace mohou návštěvníka vylekat a působit na něj nezvykle, pro místní však představují součást běžného života.

Rozdělení způsobilo, že statisíce rodin zůstaly oddělené na opačných stranách hranice. Mnozí příbuzní se už nikdy nesetkali. Občasná setkání rodin, pořádaná pod přísnou kontrolou, jsou krátká a velmi vzácná. V demilitarizované zóně se výjimečně pořádají setkání příslušníků rozdělených rodin, kteří na barevné fáborky píšou svá přání. Pro starší generaci je téma Severu často osobní a velmi bolestivé. V pohledu na situaci jsou výrazné generační rozdíly. Mladší generace považuje Sever spíše za politickou či ekonomickou zátěž. Má jiné priority než sjednocení, je více ovlivněna Západem, a téma vnímá méně emocionálně. Starší generace si rozdělení přímo pamatuje, cítí silnější národní jednotu a podporuje myšlenku sjednocení.

Představa o Korejcích jako jednom národě však ve společnosti postupně slábne. V moderních městech, jako je hlavní město Soul, je na první pohled patrný rychlý technologický pokrok a globalizace. Pod tím však stále přetrvává vědomí neuzavřeného konfliktu. Zejména starší generace vnímá situaci jako zdroj frustrace, a kdykoliv se na telefonech objeví bezpečnostní upozornění, je u Jihokorejců vidět napětí a nejistota. Lidé si musí být vědomi bezpečných míst k evakuaci,

například podzemních prostor ve stanicích metra, kam by se museli ukrýt v případě útoku Severní Koreje.

V Jižní Koreji platí povinná vojenská služba pro všechny muže, obvykle na 18 až 21 měsíců. Stát také v důsledku napětí vynakládá vysoké částky na obranu a země je opatrná v navazování styků se státy, které mají se Severní Koreou ekonomické či politické vazby. Politická témata spojená se Severem pravidelně ovlivňují volby a veřejnou debatu. Rozdělení, které začalo jako politické rozhodnutí mocností, tak dodnes formuje identitu milionů lidí.



maps.google.com

PROSTĚ JSEM OTEVŘELA MAPY.CZ A ZADALA TAM ZÁKLADNÍ ŠKOLA. NEVĚDĚLA JSEM, ŽE MÁ MOJŽÍŘ POVĚST GHETTA, ŘÍKÁ UČITELKA KLÁRA TRÁVNÍČKOVÁ

Klára Trávníčková byla dva roky učitelkou občanské výchovy, dějepisu a dílen na Základní škole v Mojžíři - ve vyloučené lokalitě na okraji Ústí nad Labem. Svou zkušenost sdílela ve statusech na svém Facebooku a svému publiku popisovala nejen leckdy úsměvné historky a zajímavosti, ale i frustraci, nepochopení a systémové překážky, se kterými se potýkala. S koncem minulého školního roku ze školy odešla. S Klárou jsme vedly rozhovor o jejích zkušenostech s učním, i o úskalích, která český školský systém má.

Jaká vzpomínka se vám vybaví o vašem působení v Mojžíři?

Vybaví se mi spíš takový „vibe“. Do školy jsem jezdila vlakem a zastávka byla tak kilometr od ní, vždycky jsem tedy procházela přes sídliště. Bylo tam takové prostranství, kde se shromažďovaly děti, pouštěly si hudbu, kopaly s míčem, všichni ti moji žáci a žáčky tam chodili se svými mladšími sourozenci... V něčem mi přišlo, že i v kulisách šedivého sídliště, to byl takový ladový obrázek. Bylo to soudržné, často se ke mně hlásili a chtěli si povídat. Zároveň mi to dávalo signál, že na jejich situaci, která je třeba socioekonomicky složitá, se nedá dívat jen negativním měřítkem.

V posledním statusu z Mojžíře se loučíte po dvou letech učení na místní základní škole a píšete, že pokračujete se studiem sociologie na Fakultě humanitních studií. Byl váš odchod motivovaný právě studiem?

Já jsem teď ve druháku, s tím, že jsem jeden rok pracovala a na dálku studovala, ale to bylo hodně namáhavé. Nešlo to kvalitně dělat obojí. Zároveň mi prostředí školy nebo spíš vedení, bylo hodně hodnotově vzdálené. Ale říkala jsem si, že to překonám, že to dělám pro ty děti. Dlouhodobě mě to ale zmáhalo. I to byl velký aspekt toho, proč jsem odešla.

A chtěla byste se někdy vrátit k učení?

Určitě ano, i když moje aktuální studijní zaměření o tom moc nevypovídá. Chtěla bych si dodělat pedagogické vzdělání a do školství se vrátit.

Jak jste se na tuto pozici před dvěma lety dostala? Mířila jste s nějakým záměrem konkrétně do Mojžíře, nebo to byla spíše shoda náhod?

Byla to shoda náhod. Já jsem se v roce 2023 přestěhovala do Děčína a hledala jsem práci na částečný úvazek. Školství je za mě ale takové konzervativní prostředí a částečné úvazky tam obecně moc nefrčí, takže jsem po dlouhém hledání musela z Děčína rozšířit radius dál. Jednu noc, kdy jsem nemohla spát, jsem otevřela Mapy.cz a zadala tam základní škola. Tak jsem asi v pět ráno poslala životopis do Mojžíře a v deset dopoledne už mi volal ředitel, že zrovna někoho hledají, tak jsem na to kývla. Nevěděla jsem, že má Mojžíř pověst takového ghett. Vlastně nevím, jestli bych si na to jinak troufla. Ale přišlo mi, že by to mohla být zajímavá zkušenost, ale není to tak, že bych hledala cíleně segregovanou školu.

Jak jste se vnímala v roli učitelky?

Předtím jsem občas s dětmi pracovala, ale myslím, že je to i tom stát se součástí té „tradiční“ instituce. Bylo to pro mě hodně nové, přistupovala jsem k tomu trochu pyšně, s tím, že pracovat s dětmi umím, ale první dva měsíce

byly náročné, zjistila jsem, že je potřeba být hodně sebevědomá, až tvrdá a umět si ostře vymezovat hranice, jinak děti pořád něco zkouší.

Zmiňujete, že musíte být tvrdá a mít hranice, vnímá se tam takto role učitelky - jako určitá autorita?

Myslím, že ano, ta norma není postavená na spolupráci nebo vzájemném respektu, jak se o tom mluví v de jure tomu progresivnějších pedagogických směrech, ale je spíše taková disciplinační. Člověk má sice určité ideály, ale nastoupí do prostředí, kde se nemůže začít chovat jinak, než se chovají všichni ostatní, protože ty děti už mají něco zažitě a jsou zvyklé, jak se s nimi jedná. Bylo to trochu o hledání balancu, aby se ze mě nestal bachař, ale zároveň, abych děti neuvedla do úplného zmatku.

V zápiscích jste uvedla, že se vám mnohem lépe učilo, když jste měla ve třídě asistentku. Je pedagogický personál něco, co ve škole chybí?

U nás měla každá třída oficiálně svou asistentku, ale občas byly vnímané spíš jako holky pro všechno - když třeba přijela zásilka nových učebnic, tak se svolaly asistentky ze tříd a šly nosit knížky. Já o těchto pozicích mluvím především v ženském rodě, i když vím, že to není defaultní, ale ta situace českého školství k tomu dost nabádá.

Obecně si myslím, že individuální přístup a menší skupiny dětí nejsou něco, co by potřebovaly jen romské děti nebo děti ze znevýhodněného prostředí. Asistentka ve třídě dobře slouží k tomu, že když se jedno dítě zasekne nebo prožívá velkou emoci, kterou nezvládá, asistentka může řešit jen jeho a nezbrzdí to celou skupinu.

Jak byste popsala vliv a roli rodičů?

Je úplně základní. Do šesti let jsme vzdělávání tím, co vidíme kolem sebe a tím, jak s námi rodiče či jiní pečující mluví. Ale měli jsme tam běžné rodiny, které vychovávají babičky, protože rodiče sedí ve vězení nebo pracují v Německu, často se stěhují nebo mají více dětí a na péči o konkrétního jednotlivce už nemají tolik času. Tím pádem věci, které bereme jako úplně přirozené, například že dítě umí barvy, tady samozřejmě nejsou. A není to obviňování rodičů, spíše popis toho prostředí. Na tom jsem si ale uvědomila, že je ta představa, která je prezentovaná v popkultuře - rodina typu máma, táta a dvě děti, neúplná a že existují rodiny rozmanité, a tak k dětem a výuce musíte i přistupovat.

Jakou mají děti šanci zvolit si budoucnost? Lze to vnímat tak, že je určitá životní cesta dětem předem nalinkovaná. Jaký je zde prostor pro změnu?

Nechci tu zastupovat narativ, že „když se budeš snažit, tak můžeš něčeho dosáhnout“. Obecně si myslím, že když kolem sebe máte jen lidi, co vystudovali základku a co dělají příležitostné brigády nebo jsou ženami v domácnosti, je tím vaše imaginace o tom, co byste chtěli, výrazně formovaná. Já si pamatuji, že jsem jednou učila občanku, a ptala jsem se na vysněné povolání, řekla jsem, napište tam klidně zpěvačka nebo herečka, cokoliv chcete, je to prostě sranda. A nejambicióznějším povoláním bylo řidič zásilkovny a to napsal kluk, jehož táta je řidič zásilkovny. Z našeho pohledu ambiciózní plány tam zkrátka nebyly. Naše škola se pak děti snažila trochu motivovat, aby na střední školu šly. Ale když například většina vašich vrstevnic začne mít děti okolo šestnácti či sedmnácti let, ty motivace školu dodělat tam tolik nejsou.



ZŠ Mojžíř; idnes.cz

V zápiscích zmiňujete i nedostatečnou státní podporu vzdělávání. Jaká jsou podle vás největší úskalí, kde školský systém, at' konkrétně v Mojžíři či obecně, selhává?

Z pohledu školy bych řekla, že je to určitě nedostatek zaměstnanců, hlavně těch podpůrných profesí typu školní psycholožka. My jsme měli psycholožku, která tam byla jednou týdně na tři hodiny, dokázete si tedy představit ten přetlak. Dále pak nedostatek supervizí, nebo nějaké emoční podpory vyučujících, přišlo by mi to super, obzvláště u těchto profesí, které pracují s lidmi.

Další systémová věc je rasismus ze strany zaměstnanců školy. Pamatuji si například, že jednoho mého žáka bavil dějepis, přišel za mnou a ptal se: „Paní učitelko, jak bych se mohl stát učitelem dějepisu?“ A já jsem řekla, že si musí nejprve udělat střední, maturitu a pak vysokou, a on tedy, že až dostuduje, tak spolu budeme sedět v kabinetu. Tak jsme tak vtipkovali a přišla jedna z asistentek a pohlédavě před ním řekla: „Ty a učitel?“ To mi přišlo jako krutý rýpanec. Zkrátka k dětem přistupují jako k jinému životnímu druhu, že nemůžou nic moc dokázat.

Občas jsem měla pocit, že je na tom školství špatně, protože v něm pracují lidé bez ambicí, ale není to pravda. Jen je těžké se zavděčit. Při mém studiu jsme se v jednom předmětu dostali i ke kritice školství, četli jsme text Ivana Ilíče a před dvěma roky bych si řekla, jak je to chytré. Teď si říkám akorát tak „týpku, a teď mi řekni, jak to mám teda dělat. Přijď si to do té školy

zkusit.“ Mám pocit, že cesta z univerzity nebo toho akademického prostoru do konkrétní instituce je strašně dlouhá.

Vaše zápisky zaujaly poměrně dost lidí. Bylo pro vás „vypsání se“ formou, jak zpracovávat, co zažíváte? Co jste čekala za reakci?

Myslím, že kdybych nechtěla žádnou reakci, tak si to napíšu někam k sobě a nezveřejňuji to. Po odstěhování z Prahy to pro mě byl nástroj, jak zůstat v kontaktu s lidmi, jak o sobě dávat vědět. Druhá motivace byla, že mě to bavilo. Zároveň to pro mě byla oči otevírající zkušenost. Do takového prostředí bych se asi jinak než formou pracovní pozice neměla možnost dostat.

Chtěla byste svou zkušenost sdílet dál, například své zápisky vydat jako knihu, a jak jste řekla, zkrátit akademikům a politikům cestu do těchto lokálních institucí?

Těší mě o tom mluvit, když lidé mají zájem. Občas jsem si ale přišla jako jukebox na historky a přemýšlela jsem, zda z těch lidí nedělám trochu opičky a zda je to etické. Také mám potřebu více vstupovat do diskuzí, kde se řeší školství, rasismus nebo Romové, cítím se v nich silná, protože mám prožitou reálnou zkušenost a neopírám se o dojmologii z médií. Každopádně zformovat facebookové posty do knihy je přece jen asi ještě docela proces.

Děkuji za váš čas a otevřenost.

DEN, KDY JSEM SE STAL HORALEM

Emil Spása - Novinář, prozaik, realista, pacifista s malou trpělivostí, bratr Saturnina. Legendární undergroundový amatérský novinář, komentoval v minulém století převážně českou hudební scénu. Avšak kvůli velkým změnám ve společnosti se přeorientoval z hodnocení tehdejších koncertů na politické reportáže pro, již dnes zaniklou televizní stanici Telier, kterou spoluvlastnil se svým bratrem. Proslavil se převážně vyšetřováním úmrtí Jana Masaryka, na nic však nepřišel. Po revoluci a značném vyčerpání, díky všem protirežimním aktivitám, které dělal se uchýlil ke komentování ekonomiky. Na tom si však vylámal zuby, jak sám uvedl pro naši reportérku Markétu Morávkovou. Ekonomiku začal komentovat během kuponové privatizace a kauzy Harvardských Fondů. Znechucením ze situace se přestěhoval do Tibetu, kde se seznámil s Dalajlámou (díky jeho iniciativě přijel do Československa). Na sklonku stáří se usadil ve Francii a pod pseudonymem František Filipovský nadaboval legendárního herce, Luise de Funèse. Jeho odkaz žije i na dále v jeho pamětech kde popisoval jeho cesty, příhody a nehody.

Po domluvě s panem Spásou jsme se rozhodli v našem časopise zveřejnit jeden z jeho nejznámějších článků, který publikoval ve své knize *Skály a Skaláci*. Zkráceno a přepracováno.

Jakožto novinář jsem zažil spoustu nevšedních pracovních dnů, které jsem reflektoval ve svých článcích. Ale tato „expedice“, jak jsem se ji lajtsky rozhodl nazvat, se ovšem vymykala svou podstatou i podobou.

Jednou mě kontaktoval známý, že by bylo zajímavé, popsat život polských meteorologů, kteří na vrcholcích hor kontrolují staré meteorologické stanice. Zprvu jsem si říkal, co je to vůbec za povolání, že to nemůže být reálný obor a nabídku jsem chtěl odmítnout. Po dlouhém přemlouvání jsme byl spojen s jedním polským odborníkem. Jmenoval se Jára, mistr od fochu, přezdívaný Horal. V oboru pracoval skoro celý život.

Po krátké emailové domluvě a telefonátu, kdy jsem zjistil, že moje polšina není taková, jaká bývala (vyrůstal jsem v pohraničí Polska a většina sousedů byli Poláci), jsme se domluvili, že se k Járovi a jeho kolegům budu moci na jeden den připojit.

A tak začala moje dlouhá příprava. K lásce pro přírodu jsme byl veden už od mala, ale je dost limitovaná. Ideální výlet má přísné parametry:

1. Na místo se mohu dopravit pohodlně autem
2. Cesta nemá víc jak patnáct kilometrů
3. Po podaném výkonu si vždy dám předraženou kávu obklopen turisty

4. A všechno nejlépe vyjít v jeanech

Obával jsem se ale, že se mi teď moje požadavky nevyplní.

Osudový den přišel dřív než bych chtěl a jsem stál na parkovišti nehorázně brzy, v ruce termosku s vroucím čajem, drkotal zuby a netrpělivě se díval na hodinky.

Jára a jeho kumpáni nakonec přijeli se zanedbatelným zpožděním patnácti minut. I přes moji zachmuřenost, že jsem se nemusel ráno tak hnát a stihl bych si udělat kávu, přebýl styl jejich příjezdu. Malý červený jeep prudce zabrzdil na neplaceném parkovišti. Za volantem seděl vtipně vypadající zrzek s navoskovaným knírem, který ihned po zaparkování vyskočil a otevřel zadní dveře. Z nich vyskočil na chlup (a na knír) stejný muž. A pak se vyvalil Jára. Jediné, co mě v tu chvíli napadlo, bylo, že fotky na internetu nelhali, možná byli jen staré. Jeho bakuninovský plnovous byl hustší, ale bez náznaku šediny.

„Dobrý den,“ řekl jsem a podal Járovi ruku (Měl jsme rýmu)

On se na mě jen divně podíval a zamumlal: „To moi chłopczy, Ivo i Piotr. Ivo mówi po czesku.”

„Dzień dobry, jesteś novinářem, prawda? Jste teple obleczeni?”

„Snad jo.” Pousmál jsem se nad jeho inzerovanou češtinou.

Pak naše konverzace nabrala rize praktického rázu. Pokusil jsem se jim

totiž vysvětlit, že je budu fotit a snažit se jejich práci přiblížit čtenářům. Ivo se i přes jeho limitovanou slovní zásobu snažil vše poctivě tlumočit i různými posunků. Nakonec to ale dopadlo tak, že jsem skončil poslední v řadě. Ale tak co, Cech se přizpůsobí!

Příroda byla impozantní, vysoké mohutné stromy byly temné zelené. Bílí nerušený sníh a ticho. Tu a tam nějaký běžkař, o kterých mi ale Ivo řekl že s vyšší nadmořskou výškou zmizí.

„Čím řidší vzduch, tym mnjej běžkařů. Přímá úměra.” Řekl vítězoslavně.

Po zhruba dvou hodinách intenzivního stoupání a třech mých prosbách o přestávku se mi povedlo vyfotit docela kvalitní snímky všech zúčastněných. Dokonce jsem si začal říkat, že bych moh takovéhle túry podstupovat častěji. To jsem byl ještě naivní.

Pátou hodinu se podmínky zhoršily. Vítr nám nám sice jeho silou pomáhal, protože nás hnál dopředu, ale příjemné to vůbec nebylo. Také na mě poprvé promluvil Piotr.

„To nie miłe.”

„To není teda.” V duchu jsem si pak dodal: „Když to srovnám s výletem na Kokořín...”

Po době, která se už nedala ani identifikovat, protože moje hodinky byly pohřbeny pod nespočtem vrstev termoprádla, jsme se zastavili u chaty, což je dost silné slovo.

Myslel jsem si, že si budeme moci na chvíli sednout. Ale ne, Piotr si zavazoval boty. A i když jsem se zeptal Iva, odvětil mi jako vždy: "Ještě jsme nic neušli."

Když jsme se opět vydali na cestu, počasí se zhoršilo. Převládající vítr teď fučel proti nám a bránil pohodlně pokračovat. Viditelnost se zkrátila na délku natažené paže a zhoršovalo se to. Všude bílo. Představte si to, milí čtenáři, jako kdybyste ocitli v nebi nebo spadli do mísy se šlehačkou.

Představa, že po smrti budu na místě, které sdílím s těmito třemi "horali", kteří se teď hádali o politice, mi nedělala dobře.

Chvilkami jsem pomýšlel i na pány Hanče a Vrbatu a modlil se, abychom nedopadli stejně.

Jára se pak rozhodl, že mi sdělí přesné instrukce, jak pokračovat, abych si vyzkoušel i vedení. Bohužel z věty: "Jdu na sever... a už jdu na jih!" Jsem moc nepochopil a raději jsem zůstal v zadu.

Vybavil jsem si nějaký citát o zemi, posteli a vděčnosti ale ne v plném znění a ani kdo ho řekl. Podstatou ale bylo, že by člověk měl spát na zemi, aby byl vděčný za postel.

A najednou jsem byl rád za teplou péřovou bundu, ve které jsem se ještě před pár hodinami tak moc pekl a potil. Tak jsem si začal všimnout, že na mně všechno namrzá. Zprvu jsem se zděsil ale když se pojednou Jára otocil, protože se ujistoval, jestli jim pořád stačím, všiml jsem si, že má úplně zmrzlý jeho bakuninovsky vous.

Vichr, nebo chcete-li orkán, kvílel, až me z toho boleli uši, nikoho jsem neslyšel. Maximálně jen tehdy, když si ke mně Ivo stoupl tak blízko, že mě jeho namrzlý knír lechtal v uchu. Měl jsem také zmrzlý kšilt, co je našitý na kapuci. Ale to, že toho mam dost jsem si uvědomil až když mi začaly zamrzat dioptrické brýle, které jsem pak našťavaně hodil do batohu.

Po chvilce jsem sáhl po kameře, abych vyfotil, jaké sněhové valy se udělaly na ukazateli směru, zjistil

jsem, že kamera taky zamrzla. Reportáž za všechny prachy.

Ted' mě už nic nepřekvapí.

Po asi další hodině kdy se směr převládajícího větru nezměnil, mě začal extrémně štípat obličej ze všech těch částecí ledu, které mě bodaly do obličejů jako akupunkturové jehly. Byl jsem přesvědčený, že se to děje jenom mně, protože Ivo i Piotr spolu vtípkovali a občas se mě i na něco vyptávali, zatímco Jára stihl vykourit dvě cigarety.

Jak to dělal, netuším. Ja měl problém dýchat i jako poměrně sportovně založený člověk.

Když jsem strčil ruce do kapes, uvědomil jsem si, že mám vlastně s sebou Indulonu. Zajásal jsem v duchu. Sundal si rukavici a naprosto zamrzlý krém jsem si natřel na obličej. Pomohlo to!

Když si toho všiml Ivo nebo Piotr, nevím kdo z nich, protože oba byli zakukleni jako motýle, zeptal se mě, jestli se jim snažím schovat. Jejich neutuchající dobrá nálada mě šťavala.

Jsou chvíle, kdy by se optimisté měli popravovat.

Když jsme se konečně vyšplhali na vrchol, nemohl jsem tomu uvěřit. Z dálky na mě koukala kovová konstrukce, které nazývali dom aluminiový, v překladu aluminiový dům. Ihned mě napadlo několik vtípů na toto pojmenování. Jestli náhodou nemají k tomuto domu aluminiovému mnemají také aluminiový klíček. Ale nic jsem z toho neřekl nahlas, protože by se to nesetkalo s úspěchem. Tak jsem jenom utrousil: Budoucnost patří aluminium.

Ivo se toho chytl a pohotově přeložil: Przyszłość należy do aluminium.

Jára se na mě znalecky podíval a poplácal mě po rameni, div jsem neuklouzl, jakou silou to udělal.

"To prawda, chłopcze." Vypadal nadšeně, že to tu obdivuju a začal mi cosi vyprávět.

Podíval jsem se na Iva, ten mi pošeptal, že mluví o tom, jak to tady před čtyřiceti lety stavěl.

Abyste si to dokázali představit, Dom aluminiový byla kovová bouda, která opravdu z hliníku nebyla, sbitá a svrtaná pod velkým sloupem, který vypadal jako telefonní přijímač. Jára a všichni, kdo se na Domu podíleli, ji postavili kvůli tomu, kdyby potřebovali někdy přečkat špatné počasí, tak aby se tam mohli schovat. Měli tam nějaké trvanlivé potraviny, které průběžně nikdo nevyměňoval, spacáky a elektrická kamínka a jak jsem byl Piotrem informovaný, i jednoho člena, který tam pobýval po většinu času sezony a prý uměl vynikajícího turka.

Sice se podle mého názoru na turkovi nedá nic zkazit, ale těšil sem se na něco teplého, jelikož jsem čaj už vypil.

V domu to vypadalo útulně. V nejzazším rohu seděl menší chlapík, Bogdan. Moje expedice se usadila podle stran a konečně si vydechla. Jára si zapálil další a vyndal si z kapsy přenosný popelník, kde byli z cesty už dva špačci.

Poláci se spolu smáli a o něčem si zaryt vyprávěli a já je zatím fotil na rozmrznutý fot'ák. Pak se mě konečně Bogdan zeptal na to, jestli si nedám kávu.

"Dám si, děkuju moc."

"Siedemdziesiąt złotych." Řekl bez změny výrazu v obličej. Zarazilo mě to. Nikoho jiného jsem neviděl platit. Abych na sebe ale neupoutal ještě víc nežádoucí pozornosti, začal jsem z kapsy vyndávat peněženku.

Když mi pak kávu dal v papírovém kalíšku, její chuť se dala popsat jejím slovem. Břečka. Samozřejmě že cukr i mléko byli také za příplatek a já už žádné zloté neměl.

Ale co, alespoň se mi splnilo jedno z mých kritérií na úspěšný výlet. A bylo hezké vidět, že skutečný vítěz dnešního dne jsem nebyl já, který překonal veškeré své dosavadní sportovní počiny. Byl to kapitalismus, který se dokázal vyšplhat i do těchto výšin.

POZNEJ UČITELE!

Přinášíme vám novou rubriku – Poznej učitele! Přečti si následující rozhovor a zkus uhádnout, o koho z učitelského sboru se jedná. Napiš nám pak do ankety na školní GJP Instagram svůj tip!

Začneme klasickou otázkou – jak dlouho učíte na této škole?

Učím tu teprve druhým rokem, ale mám dojem, že kratší dobu, hrozně rychle to utíká.

Kde jste vyrostl/a a jaká je Vaše nejoblíbenější vzpomínka z dětství?

Pocházím z České Lípy, maloměsta v Libereckém kraji. A mezi moje nejhezčí vzpomínky z dětství patří výlety s mými rodiči po hradech a zříceninách v okolí. Jako dítě jsem s sebou na tyhle výlety tahal dřevěný meč, byl na mě tehdy docela těžký, ale máchat mečem na hradě mělo pro moje sedmileté já neodolatelné kouzlo.

Kdybyste nebyl/a učitelem, čím byste byl/a?

To je vlastně docela jednoduchá otázka, protože právě k učení jsem dostal spíše "proti své vůli". Můj původní záměr byl získat vysokoškolský titul, potom dělat soudního znalce písma nebo se dát k vězeňské strážci, měl jsem tam tehdy dost známých a kamarádů. Naštěstí jsem si to učení aspoň zkusil, o to víc mě totiž potom překvapilo, že mě to baví.

Máte nějakou zábavnou historku z Vašich školních let, kterou byste rád/a posdílel/a?

V osmé třídě mně a mým kamarádům hrozila čtyřka z hudební výchovy, ten předmět nás vůbec nebavil a hrozně jsme ho flákali, k velké nelibosti paní učitelky. Tak jsme hledali nejjednodušší řešení a rozhodli se, že vstoupíme do jejího školního sboru. Zní to zvláště, ale náš školní sbor měl zajímavá pravidla, málokdo tam chtěl, proto neexistovala pravidla o tom, za jakých podmínek by mohl být někdo ze sboru vyloučen a každý člen měl automaticky jedničku z hudební výchovy. Paní učitelku museli málem křísit, když nás viděla na náboru a myslím, že se jí doopravdy zatočila hlava, když slyšela naše nemelodické mutující hlasy zpívat. Dopadlo to dobře. K všeobecné spokojenosti. Za slib, že zrušíme své členství ve sboru, jsme dostali na vysvědčení dvojku, během jednoho odpoledne se nám tak podařilo zlepšit si známku o dva stupně.

Kdybyste mohl/a učit jakýkoliv předmět na světě, vymyšlený, který ani nemusí existovat, co by to bylo?

Finanční gramotnost, myslím, že je to jedna z nejdůležitějších schopností, kterou by měl mít každý osvojenou. Kdyby to nešlo, tak šerm ve stylu Star Wars.

Jaký podnik byste v Praze doporučil/a?

Bruxx na Vinohradech, za poslední rok jsem si zamiloval belgickou kuchyni.

Kdybyste mohl/a být teď na dovolené v jakémkoliv v zemi na světě, kde by to bylo a proč?

Bylo by to Norsko, chtěl bych si ho procestovat po těch malých horských a přístavních vesnicích, které jsou už za polárním kruhem.

Máte nějaké kulturní tipy, na film/knihu/výstavu, ...?

Doporučím knihu, teprve před pár lety jsem kvůli časové náročnosti přečetl Dunu, lituju, že jsem si ji nepřečetl dřív, ta knížka je super, předčítá i ty skvělé nové filmy.

Jaká je nejšilenější otázka, na kterou se Vás kdy nějaký student zeptal?

„Ta maturita je jakoby fakt povinná?“

PŘÍPADY IMIGRAČNÍHO A CELNÍHO ÚŘADU (ICE) S ILEGÁLNÍ IMIGRACÍ UŽ TÉMĚŘ NESOUVISÍ, JEDNÁ SE ČISTĚ O POLICEJNÍ BRUTALITU

Celým názvem Imigrační a celní úřad Spojených států amerických, celosvětově však známý jako ICE. Tento federální úřad je mezi lidmi minimálně od začátku roku 2026 jedním z nejčastěji probíraných témat. Není ale divu. Je to téma vzbuzující mnohé emoce, a zejména pak tu nejsilnější – strach. Ten je v nás prohlubován zejména kvůli nepřehlednému množství teorií, názorů, historických přirovnání, videí a dezinformací, které se na nás každodenně valí ze všech stran, a nejvíce samozřejmě z hlubin sociálních sítí. Začínáme se v tom ztrácet a většina z nás se ptá, kde se ICE vzal, kdo ho řídí, zda je to tedy soukromý orgán, jak mnozí tvrdí, a kdo mu probíha dal právo vraždit lidi na ulici.

Je důležité si uvědomit, že ICE není v Americe žádnou novinkou, kterou by zavedl současný prezident Donald Trump. Imigrační a celní úřad USA totiž vznikl již v roce 2002 reakcí na teroristické útoky z 11.

září 2001 jako součást zákona Homeland Security Act. Po záříjových událostech byl totiž zrušen takzvaný Imigrační a naturalizační úřad (INS) a místo něj vzniklo Ministerstvo vnitřní bezpečnosti (DHS). Jednou z jeho nově založených složek byl právě úřad pro vymáhání práv v oblasti imigrace a cel.

Často se můžeme setkat s tím, jak se lidé ohání faktem, že například během prezidentských Baracka Obamy, mezi lety 2009 a 2017, byl deportován rekordní počet nelegálních imigrantů, samozřejmě také prostřednictvím příslušníků ICE. Jakmile do toho ale člověk trochu nehlédne, dojde mu, že tito dva prezidenti a jejich přístup k imigraci, jsou absolutně nesrovnatelní. Není to totiž tak, že by ICE byl tou gestapu podobnou jednotkou, za kterou ji spousta lidí má dnes. Jde o to, že během těch zhruba dvaceti let jeho existence došlo k určitému zlomu v jeho

strategiích, cílech a nátuře. Na deportaci imigrantů jsou samozřejmě rozdílné názory, takže ani Obamův přístup nemusí připadat všem správný. Ale zásadní rozdíl je, že 60 % deportovaných během jeho prezidentského období spáchalo trestný čin nebo přestupek. Tento počet byl dlouhou dobu stabilní a v posledních letech, zejména za druhou polovinu roku 2025, tento počet klesl na 35 %. Trumpa už trestné činy nezajímají. Už od jeho prvního prezidentského období soustavně posiluje pravomoci ICE a také rozšiřuje množství jeho členů. Mají za úkol se nezaměřovat na trestnou činnost a zatknout každého nelegálního migranta.

Jedna věc jsou čísla a procenta, ale je tu ještě ta lidská stránka věci. Fotografie, kde je pětiletý Liam držen za školní batůžek jedním z příslušníků ICE, který ho následně dovedl ke dveřím jeho rodinného domu, aby zaťukal a zjistil, jestli je ještě někdo další doma, je vyloženě šokující a otřesná. Liam a jeho otec byli následně převezeni do zadržovacího zařízení pro migranty. Právník zastupující Liamovu rodinu poté ve svém vyjádření řekl, že rodina udělala vše přesně tak, jak měla, a že v USA není ilegálně. Ministryně DHS řekla, že cílem příslušníků ICE bylo malého chlapce "zachránit" před jeho otcem, který jeho péči zanedbává.

Jak ale víme, zatýkání dětí zdaleka není vrcholem jednání ICE. Rok 2025 byl rokem, kdy pod rukami policistů ICE zemřelo za celou jeho existenci nejvíce lidí. A bohužel to pokračuje i v tomto roce. Jen během prvního měsíce jsme byli svědky dvou zabití. 7. ledna se auto jednotky ICE zaseklo na zasněžené cestě při jednom ze zásahů ve městě Minneapolis. Na místo zatím dorazili protestující lidé, kteří chtěli zamezit vozidlu v opuštění místa.



Protesty proti ICE v Minneapolis; The New York Times



*Demonstrace proti postupům ICE v případě Renne Nicole Good;
The New York Times*

Jedním ze zaparkovaných aut bylo i to patřící čtyřiceti sedmileté Renee Nicole Good. Zatímco její manželka stojí za autem a situaci si natáčí, přijíždí další auto, ze kterého vystupují dva příslušníci a přikazují Renee, aby z auta vystoupila. Následně je Renee v autě zastřelena ranou přímo do hlavy. Pár hodin po její smrti se Donald Trump vyjádřil takto: “Křičící žena (manželka Renee) byla očividně profesionální agitátorkou a žena, která řídila auto, byla velmi výtržnická, překážela a kladla odpor, a poté

násilně, úmyslně a brutálně přejela policistu ICE, který ji zřejmě zastřelil v sebeobraně.”

24. ledna se třiceti sedmiletý Alex Pretti postavil mezi ženu a příslušníka ICE, který ji fyzicky napadal, a začal si ho natáčet. Během několika vteřin použil příslušník na Alexe pepřový sprej, táhl ho po zemi a následně ho zalehlo na zemi zhruba 5 policistů. Je vidět jak těsně před prvním výstřelem jeden z mužů odebere Alexovi osobní pistoli, vzdálí se a v tu chvíli je Alex jiným policistou

zastřelen a je na místě mrtvý.

Jsou to případy, které s ilegální imigrací už téměř nesouvisí, jedná se čistě o policejní brutalitu. Nikdo z těch, kteří mají na svědomí mrtvé, nečelili žádným obviněním, protože jednání federálních úředníků při výkonu služby je imunní vůči státním trestním stíháním. Stát Minnesota se snaží získat důkazy, aby snad mohla v budoucnu dovést případy k formálnímu obvinění. Ale jednoduše řečeno: obvinit státního úředníka není jednoduché, natož aby došlo k nějakému výsledku.

Momentálně probíhají po celých Spojených státech rozsáhlé protesty a zejména vraždu Alexe Prettiho berou lidé jako zlomový okamžik, který je nepřijatelný. Od chvíle, kdy k tomuto okamžiku došlo, je jasné, že nezůstane bez reakce a dost pravděpodobně odstartoval řetězec dalších událostí (nejen) v USA, u kterých lze jen spekulovat, jaký budou mít konec.

ČASY SE MĚNÍ, NOT SO YELLOW ZŮSTÁVÁ

Milí čtenáři,

děkujeme, že jste se dočetli až sem. Toto je první číslo Not So Yellow v roce 2026. Jak se říká, nový rok, nové věci a velké změny. To ale pro nás časopis neplatí, nebojte, nemáme sílu ani motivaci dělat změny. Motivace byla pro toto číslo stěžejní. Původně mělo vyjít již před Vánoci, ale vyhrězlá plotýnka pana Turka nás zasáhla tak moc, že přes všechn ten smutek jsme nebyli schopni nic napsat. Naštěstí nás zachránil pan Cvrček, který nás pár dobře cílenými výhrůzkami z truchlení způsobeného psacího bloku vytáhnul.

Do nového roku Vám přejeme hlavně pohodu. Pan Končel ve čtvrté alfě prohlásil, že letos teprve poznáme, co je život. My v redakci ale nesouhlasíme. Věříme, že 2026 bude jeden z nejjednodušších roků. Česko se opravdu ukázalo jako země neomezených možností. Když je hajlující Turek podle masy lidí a politiků vhodný na post ministra zahraničí, vy můžete být cokoliv. Také nás čeká krásné počasí: voňavé jaro, teplé a slunečné léto, barevný podzim a Ladovská zima. Globální změnu klimatu se totiž novému ministru životního prostředí podařilo vyřešit a nadobro s ní skoncovat.

V redakci Not So Yellow jednoduchosti tohoto roku samozřejmě musíme využít, a tak se s námi můžete v roce 2026 těšit na velké věci.

Redakce Not so Yellow se skládá hned z několika čtvrtáků, a tak bychom Vás rádi pozvali na náš maturitní ples. Rádi si s Vámi připijeme na školní časopis, a taky to bude jediný moment, kdy řekneme ne knize a ano alkoholu.

Děkujeme za Vaši přízeň v roce 2025 a doufáme, že 2026 bude nový rok 2016.

Vaše redakce Not So Yellow

Vydání III.

Tým redakce Not So Yellow:

Magdalena Snítlová, Anna Marie Kyšová, Daniela Nambancová, Lucie Filipová, Sofie Maxová, Viktorie Veselovská, Alexandra Breidlová, Markéta Morávková, Ela Nohejlová a Tomáš Hechtr

Pod vedením Mgr. Jakuba Cvrčka

**NOT SO
YELLOW**